

# Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommer sig af: Indtægter, Abonnementer og i. v. adresseres **Stjernen - Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan findes i „Money Orders“, Post Note, Bank Note eller i Registreret Brev.

Kor til, lige der findes i løse Breve kan Udgivelsen ikke være ansvarlig.

## „STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Dretter, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

- G. S. Christensen, Fremont, Neb.
- N. K. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
- Chr. Johnson, Minden, Neb.
- N. Christensen, Clarion, Kansas.
- H. S. Grunberg, Hampton, Neb.
- C. C. Mobby, Deerfield, Dane Co., Wis.
- F. Paulson, N. B. Depot, Cheyenne, Wyo.
- Carl Knudsen, Davenport, Lancaster Co., Neb.
- B. M. Rager, Akron, Colo.
- A. L. N. Spangberg, Room 50, N. E. & S. E. Streets, Omaha, Kan.
- Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burbette St., Omaha, Neb.
- Mrs. Agnes Naon, Postmesterinde, Osceola, Kearney Co., Neb.
- A. B. Johnson, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Prisvolumer eller manglende Eksemplarer faar de Agenterne naar Henvendelse derom fra os titide.

Hr. C. M. Pedersen er rejsende Agent for „Stjernen“, og som saadan bemyndiget til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

Peter Ebbeson, Udg.

## En Farmer-Jernbane.

En ganske original Tanke.

Den bekendte Farmer H. H. Haaf i Illinois fremkommer med et originalt Forslag til Losningen af det forvirrede Transportspørgsmaal, og vi skal her fremstille Grundtrækkene i samme, som vi anbefale til vore Læseseres omhyggelige Overvejelse.

Mr. Haaf indleder sit Forslag med at henvise til Chicago & Alton-Banen. Han betegner denne Jernbane som ærlig, fordi den blev bygget for Penge, og ikke som de andre lorte Baner: ved Maasfæ-udstedelser af Aktier, hvorved den angivne Anlægsomkostning er foulmet op til enorme Summer, der bruges som Basis for Transportpriserne. Alton er den eneste Bane, som ikke er toungne til at falde paa Rind for Wall Street, og derfor ser man ogsaa i disse Dage, hvorledes den byder Trods mod alle de andre Stambaner og forlanger, at 2 Cents Taksten skal indføres mellem Kansas City og Chicago. Mr. Haaf mener at Farmerne kunde indgaa en tilfredsstillende Kontrakt med denne ærlige Bane for Transporten af deres Sager mellem Chicago og Misfouriisloben, og at Farmerne selv kunde bygge Jernbaner fra Vesten til Misfouriisloben.

Hans Plan for Farmer-Baner er følgende: Lad Farmerne i hvert Township organisere et særligt Jernbanekom-pagni, eller, om man vil, kan flere Townships gaa sammen i et Kompagni. Dernæst evnes man om den mest praktiske Rute fra Vesten til Misfouriisloben. Ved at udbygge de gamle Byer saa meget som muligt spares der store Summer til Vej-løst. Der bliver ca. 80 Farmer paa hver Sider af Linjen for hver Mil, og de kunde selv udføre Jordarbejdet ligesaa godt som de anlægger Vandvejene i Illinois — det er ikke mere Arbejde — ja hele Anlægget efter \$6,500 pr. Mil vil lade alle koste hver Farmer \$100; denne Sum faar han tilbage i Besparelse det første Aar, Jernbanen er i Gang, og mere til. Ligesom Alton-Banen kunde denne Bane for evigt være fri for Gjæld og have 80 gode Farmer i Næggen paa hver Mil.

Haaf tror ikke paa, at Jernbane-Tat-sterne kan blive fastsat ved Lov. Med Hensyn til dette siger han: „Lad mig pege til Nebraska, hvor Jernbanerne tjener en, eller maaske flere Senatorer. Jeg hævder til Kansas, hvor et republikansk Senat ogsaa trodsede ethvert Forsøg paa Jernbanereform. Jeg hævder ogsaa til Iowa, hvor en Reform-Legis-latur nedslug 2 Cents-Billen ligge i Ansigtet paa en udtrykkelig offentlig Forsdring. Med disse og lignende Erfarin-ger for Dje, synes det, at dersom det kunde trænde Spørgsmaal nogeninde skal afgøres ret, saa vi bygge mindst en Jernbane; vi maa forene os for at støtte den, saaledes at vi, om foruden, faar Magt til at knuse alle Rado-Baner og gennem denne Magt tvinge dem til at lyppe til sund Fornuft.

En anden Grund til at bygge en saadan Bane, efter Mr. Haafs Mening, er den, at Jernbaner for Tiden vuderet til \$60,000 pr. Mil, hvilket bevisligt er mere end tre Gange saa meget, som de i

Virkeligheden har kostet. Dersom nu Farmerne bygge og udfyrelle en Jernbane for \$10,000 pr. Mil, vil enhver let kun-ge begynde, at Vandet hurtigt vil begynde at trække ud af Gouberne og Baner-billeterne, saa at der bliver en stor Syn-ds-flo, hvis de ikke skyndsomt vende fra deres Vejrs Bildfarelser. Haaf slutter med at sige, at to saadanne Jernbaner kunde bygges i Løbet af to Aar: en i Kansas og en i Nebraska. Og de burde raffe saa langt i Vest, at de rammer Kullandet i Wyoming og Saltlejrene ved Casworth. Hans Tanke er videre, at Banen skulde lyses ud til Alton-Kom-pagniet paa Betingelse af en vis fast Takst over dets egen Bane ogsaa, d. v. s. mel-lem Chicago og Vesten.

Vi tror at denne Plan indeholder ad-stilligt godt, men tror ikke at den vil lade sig gennemføre, og mener heller ikke at den i Tidens Længde vilde vise sig at være den bedste Losning af det for-terrede Transportspørgsmaal. Banlignel-gheden med denne Plans Gjenemførelse vilde blinde den hæmpemæssige Opgave at organisere Jolk.

Naar alt kommer til alt, synes Sta-tens Overtagelse af Transportvæsenet at være den eneste fuldstændige Losning af dette Spørgsmaal for det hele Jolk.

Men Jernbanernes Nationalisation kunde maaske faa et Stub fremad, dersom en saadan Bane som den foreslaede blev sat i Gang; thi denne vilde aabne Jolks Øjne for det berettigede i Forsdringerne om Reform i Transportvæ-senet.

## Drøbende Kapitalisme.

De rige rigere, og de fattige fattigere.

Alting faar Udseende af, at der virkel-ig eksisterer en saadan økonomisk Lov, at han, der har, skal have mere, og at han, der intet har, virkelig skal berøves det, han har!

I Procent af de for Staters Befolk-ning er 50 Procent af Landets Rig-dom. Og de 99 Procent af Jolket er en dda ikke saa sikre paa deres 50 Procent, som ønskeligt kunde være.

Den industrielle Situation i Grun-d-tone viser, at hele Landsdele i Amerika og hele Samfundsklasser gradvis synker ned i Forarmelse. Og dersom amerikansk Lovgivning fortsættes i det nuværende Spor en Menneskealder til, saa vil vi blive belemet med et Aristo-kraati, hvortil Historien intet Sideskyk-ke har at fremvise.

En vigtig og interessant industriel Omvæltning har foregaaet i Connecti-cut i Løbet af de sidste 25 Aar. Denne Forsdring har bestaaet i Sammenfælt-ningen af talrige smaa Fabrikker over hele Staten til store Korporationer, som er beliggende ved Industricentrene. Flo-derne gennem alle Landstrækningerne i Connecticut er overspændte med ubebyg-tede Dæmninger og forraabende og led-ige Vandhjul og Fabrikker. Hvor der tidligere var rask Fabrikstiv, herfer nu Ode og Stillehed. Følgen er, at Antal-let af Fabrikker i Staten er formindsket, uagtet Produktionen af Fabriksoarer har forøget sig. Et andet Resultat er, at de store Byer har udbiøst sig paa Landdistrikternes Befolkning. Lands-byerne er dem, som har lidt det største Tab ved de store Industris Dpflugning af de smaa.

Hoodingerne for Southern Pacific-Banen har Magt til at dreje Lovgivning-ten til at fremme deres egne Interesser, og deres Handlinger viser tydelig, at de er sig denne Magt bevidst. De laarede Charles N. Felton som deres Kan-di-dat for Forbundsensator fra Califor-nia. Denne Felton har i flere Aar fungeret som nævnte Jernbanekom-pagnis Lobbyist i Washington, og han kan i alle Spørgsmaal paaregnes at være en varm Ven af Southern Pacific-Banen. Hvorledes gif hans Klaring for sig? Den Omstændighed, at Californiens lov-givende Forsamling for Tiden er i Færd med at undersøge den Beskyldning, at Southern Pacific under Slutningen af Stemmeforhandlingen for Senator udbel-te \$21,600 blandt Legislaturmedlemmerne, giver en lille Bde om, hvorledes det gif til at han blev valgt.

Southern Pacific-Banen har opslugt over tredive andre Jernbaner, ved at op-købe deres Aktier efter den først havde bragt dem i Misredit paa Aktiemark-et. Det regerer Dampskibsstrakten ved Stillehaavstysten saavel som hver eneste Jernbanelinje, der fører ind til San Francisco. Det anser som sin uindfrænkede Gjenom hele Strækning

gen vest for Tgden, syd for Portland og nord for Los Angeles. Under Præsident Harrisons Rejse til Vesten stillede det til hans Raadighed en Paladsbygning, Sovevogn, Forsamlingsal, Barberstue og Kløkken. Southern Pacific-Banen vil ikke betale de Penge, som Regjeringen har laant dem, fordi en ny Bane kan bygges for en meget mindre Sum, end Regjeringen har Bant for. Det er „business“. Det koster Farmerne langs denne Bane et Hufsel Korn for at føre et andet til Marked. Denne Bane har ofte transporteret Varer for Græserne i San Francisco til ekstra lane Bøiser; men det Djeblik en Handlende landsætter sine Varer i Los Angeles over en konkurrerende Dampskibslinje, finder han Jernbanetaxten for sine Varer sat op til en ruinerende Højde. Dette er et af de Midler, ved hvilke i Procent af Befolkningen har sat sig i Besiddelse af 50 Procent af Landets Bestand.

Her er en anden Maade, som det gaar til paa: Standard Olie-Kompagni an-lagde i 1880 Kælebninger fra Olie-distrikterne til Baltimore, Philadelphia og New York. Truften sluttede en Overenskomst med Pennsylvania Central & Erie-Banen, ifølge hvilken denne for-pligtede sig til at sætte Transportprisen for Olie i Tønder til 66 Cents pr. Tøn-de, og kun 52 Cents pr. Tønde for den Olie, som forsendes i Beholdere (tanks). Følgen er, at det koster Standard kun 54 Cents at fragte sin Olie til Ost-yrien, hvorimod dets Konkurrenter maa betale 86 Cents.

Endnu en anden Metode: Den store Hærførelse Phil Armour gif forleden hen paa Børsen og opkjøbte alt det Hærf, der eksisterede, og 200,000 Tøn-der af Fremtidens Hærf; og derpaa hæl-vede han Prisen fra \$10 Tønden op til \$18.50 Tønden. Ved denne Manøvre klarede han \$770,000 i rene Penge.

## Den omtalte Kornkombination.

Det forenede Præsetelegrambureau vil vide, at Høvedbestyrelsen for den nationalt Farmerallianse anmoder Far-merne over hele Landet om at holde deres Høved i Aar og fordrer en ordenlig Pris derfor. Det samme værdige Præs-temonopol tordner i næste Mandedrat løs mod denne Plan og udbræder sig i skarp Fordømmelse af Farmerallianse, den Organisation der har prædikeret imod alle Trusts og Kombinationer — og nu vil de selv gaa ind til Trust-Væsenet saa fuldt som nogen.

Na ja, men lad os betragte denne Propagation lidt nøjere. Dersom en Sammenslutning virkelig er paatænk, da bliver det for den gjenfærdige Beskyt-teses Styld, og ikke, som Tilfældet er blandt Fabrikmatadorerne, i den Hensigt at bestjæle og udplyndre Offentlig-heden. Naar Farmerne kommer i en Stils-ling, hvor de kan forlange Prisen for deres Produkter det samme som Fabrik-lanterne og alle andre Industrigrene, saa begynder de at komme ind paa det gjenfærdige Nærsforhold, til hvilke de sam-men med andre Klasser ere berettigede. Hidtil har Farmerne maattet spørge om hvad man vilde give dem og har været toungne til at modtage den tilbudepris, eller ingen, samtidig med, at de har maattet underkaste sig de forlangte Pri-ser naar de har skullet købe deres For-brugsartikler. Kan de forandre denne Tingens Tilstand og selv bestemme en Pris paa deres Produkter tilfærlig til en rimelig Profit ved Siden af, da vil de komme nærmere paa lige Fod med den øvrige Forretningsorden.

Men det berettigede i et saadant Skridt ligger deri, at det vil sætte Farmerne i Stand til at udrydde den Kløke, som hidtil har kontrolleret Kornbørsen og sat Priserne paa Brodskloster. Kan dette naas vil Farmerne have udrettet en stor Ting for alle, som skal spise Brod. Disse Kløker har i lang Tid drevet Tin-gen efter deres eget Høved, og har Prisen underiden været lav og dette dog ikke kommet Forbrugerne til Gode. Deres Fremgangsmaade har været at trykke Priserne ned til det laafeste Punkt i den Aarsid, som Høveden føres til Marked indtil de har faaet fuld Kontrol over Beholdningen. Naar dette er sket skyder de Prisen op for Forbrugerne. Dersom Farmerne kan faa i Stand en Kombina-tion, der kan knuse dette Uvæsen, vil de derved udføre en stor Velgjerning mod Samfundet saa vel som dem selv. Kapitalistpræsiden vil naturligvis hyle sig høvs over „Farmertrust“; men det er ret at sætte haardt mod haardt. Farmerne bør have en rimelig Profit paa sine Produkter, og dersom dette er den eneste Maade, hvorpaa det kan faas, lad ham saa vælge det uundgaaelige, den Metode, som er bleven en levende Del af vor Samfundsorden, det, som andre har lært ham, og laste sig over Foretagendet med den faste Beslutning at gennemføre

det til en helbig Afslutning. Hvis Far-merne nægtede at sælge deres Produkter for et Tidrum af et Aar (hvilket de har lige saa fuld Ret til at nægte som andre har til at nægte at sælge deres Logre), vilde de have hele Verden ved deres Fod. De har Magten hvis de blot kan opnaa samlet Virksomhed, og hvorfors skal de være Dre for enhver anden Interesse naar de har det i deres Haand at være Situationenes Herre. Men vi betrygte, at de ikke saaledes uden en mere gjenfærdig støttende Ordning er i Stand til at gennemføre en saadan Tante. De har ladet det gaa i den gamle Slendrian og støttet Bond- og Mortgag-Systemet indtil et stort Procentantal af dem nu er toungne til at sælge deres Høved i det Djeblik Markedet aabnes for at de kan betale Reuter og Afgifter af de Laan og Panteobligationer, der hoile paa deres Ejenomme. Sagen bliver da, at det Korn, som paa denne Maade kommer paa Marked ved Tvang saubynligvis bliver nok til at imødekomme Hjemme-forbruget, og dem, som er i Stand til at holde deres Korn, bliver saa til sy-svende og sidst nødt til at modtage Prisen paa Liverpool's Marked, efter Fra-brag af de Transportpriser, som Korpo-rationer i deres Almagt finder for godt at paalægge.

## Kapitalismens tro Djener.

Om Præsens som Kapitalismens Ned-skab skriver Red. D. M. Petersen føl-gende sande Ord i „Husbibliotek“:

„At Landets Præsje paa yderst faa Untagelser nær er Pengemagten's Ned-skaber, burde let kunne indses, naar man betragter den Maade, hvorpaa Spørgs-maal af alme'n Interesse drøftes. Hvis et Forslag fremføres af en Farmer eller Udarbejder eller af Jolk, der sym-patiserer med disse Klasser, behandles det i Reglen med Haan og Spot af den kapitalistiske Dagpresse; det stemples som radikal, socialistisk eller anarkistisk. Men lad det samme Forslag fremsættes af nogen, der tilhører Kapitalmagten's Kred, og det bliver øjeblikkelig anbefal-let „til grundig Overvejelse“. Eksem-pelis kan her nævnes Forslaget om at stille Jernbanedriften fuldstændig under Statens Kontrol. Hvilke Hyl har det ikke vakt i Kapital-Præsien! Man har ikke kunnet finde Ord, der er stærke og skarpe nok til at fordamme de Mand, der forsvare det saa radikale Forslag. Men da en Jernbaneførelse foreslog i sin Aarsrapport, at Regjeringen burde købe og drive alle Landets Jernbaner, se da funde den samme Præsje se store Fordele for Landet (sagde de), om dette Forslag blev gennemført. — Pengemagten er altfor klog til at søge at modarbejde den populære Strøm — til at trofse Jolkens Vilje; dens Krigskneb bestaar i at vende Strømmen til sin egen Fordele, — i at narre Jolk til at udføre dens Døfler, mens de indbilder sig, at de faar sin egen Vilje frem. Den, der læser Kapital-Præsens med aabne Øjne, mærker let, at Jernbaneførelsen har lagt en Plan, der gaar ud paa at faa Regjering-ten til at købe Landets Jernbaner, — at stifte en ny Statsgjæld paa flere tusind millioner, nu da den gamle er mere end halvt afbetalt, og saaledes gjøre en Skare Millionærer, der ved Kneb har fravrilstet Befolkningen sine Millioner, til Pensionister for alle kommende Tider. Jernbaneførelsens Søner har i Reg-jelen ikke Forsand til at drive Banerne, der under de hyppige „Jernbanefrige“ kommer i alt færre og færre Hænder; men at trække sin Nente fra Regjeringen vil de alle kunne forstaa. Ved en klog Omfjors for sin Efterslægt arbejder nu Jernbaneførelsen paa at træffe Forberedelser til at prange sine Baner ind paa Regjeringen, af hvilke et stort Antal er betale Driftsomkostningerne, men for at sætte Jernbanespekulanterne i Stand til at tjene store Penge ved Anlæggelsen, hvortil den omkringboende Befolkning har tilvebragt det meste af Pengene. Nogle „mærkelige Udtalelser af en Jern-baneførelse“, der nylig stod at læse i Avis-ferne, antyder den Maade, hvorpaa man vil gaa til Værks: Landets Banedrift vil blive bragt under et eneste „Agen-turs“ Bestyrelse, Fragterne vil blive for-højede, Befolkningen og Regjeringen vil blive bragt til at føle sin Almagt lige over for dette Ulyre, der som en ægte „Djævelstrik“ holder hele Landet i sine Klør, — under Kampen for at stille Ban-erne under en alt strangere og stræn-gere Regjeringskontrol vil Jolket som hidtil trække det korteste Straa, og for at gjøre Ende paa Sagen vil Regjering-ten købe Banerne og gjøre deres fore-givne Ejerne — Jernbaneførelserne — til Regjeringens Pensionister og saaledes grunde et arveligt Pengearistokrati i Lig-hed med Europas Adel. Dette er Maalet. Me. Væjen derhen fører ad saa mange Omveje, at Befolkningen vil udbiøst

blive ledet derhen af den samme Præsje, der hidtil har haat en saadan Trøstlemagt over den.“

## Menneskedens Fremtid.

Herom skriver et stort Blad:

„Siden den stigende Udvikling af Mar-kinens, det store Dpving i Udvik-lingen af Naturkræfterne, den hæmpe-mæssige Stigning af Befolkningen i Byerne og voksende Statsforordenheder maa man vel spørge: Hvortil vil dette føre, o' hvad vil det ende med? De klar seende i vor Tid give os Svare der-paa, men ikke det samme: de er delte i Besimiser og Optimister. Besi-misterne sige: Paa det første Udvik-lingsstadium ville Menneskene føle store Velvære. De ville hurtigt indse Fordele, fordoble deres Fjld og glæde sig ved Fug-ten af deres Arbejde. En Opfindelse vil fremkalde ti andre paa alle Omraader. De ville bygge sig bedre Voliger, faa bedre Klæder og Venetsmidler og forskafe sig alle Slags Nøddelser, som deres For-ældre maatte give Afstald paa. Menne-skens Antal vil derefter forøges til en uamaadelig. Men deres Fornødenheder ville vokse. Næringsmidlerne ville stige i Pris, og jo byrere de blive, des-mere ville de looprifte Maskiner blive til en Forbandelse. Overprodktion, Man-gel paa Arbejde, Klassekampen om Væ-ningsforhøjelser, Forretningss- og Han-delsstrifer vilde hurtigere følge efter hin-anden og undergrave Bestanden. Først naar Menneskene ere blevene tilfærlig decimerede ved Udvandring, Krig og E-lendighed, ville de naturlige Tilstande komme igjen.

Lad os nu høre, hvad Optimisterne sige: Menneskenes Sejre over Natur-kræfterne forvæder dem aandelig og leg-gemlig. De haves mere og mere op over det raa Arbejde og den sløve Nyden. I Besiddelse af fuldkomne tekniske Færdig-heder gjøre de sig Jorden underdanig og ombanne den til en udtømmelig Ernæ-ringstidde. Ved den voksende Brug af Damp og Elektricitet og enhver anden Naturkraft forvæder de tidligere Begre-ber om Tid og Sted. Det fornuftig ordnede Arbejde frembringer Bestand, og denne har en Forøgelse af Menneske-heden til Følge, hvis Kraft forøger Bes-elsvirkningen og skaber flere Kulturstater. I politisk Henseende forvæder de snævre Grænser for det frie Samkvem. Jolkene komme horeandre nærmere og lære at overvinde Nationalhadet. Der vil igjen opstaa Verdensrige, hvori Arbejdet's Organisation, Produktion og Omset-ning gjør det muligt at forebygge de uhy-re national-økonomiske Tab, som er en Følge af Overproduktion, Vortødslen af Kræfterne, Toldubregning og Agerfor-retningerne. Krigen ville ligeledes blive fjeldnere, fordi Karfagerne dertil ere i Afgangen. Kun en Far: kan true den-nes Blomstringsstilstand. Den bestaar i, at den sunde Menneskefortand kan slappes eller formørkes.“

## Nysted, Nebraska, 10. Juli 1891.

Hr. Redaktør!

Med Hensyn til min danske Politik, som er bleven Gjenstand for Paul Andersons Kritik, da er den ikke meget be-vent, thi jeg ved framænd ikke om jeg er Venstre- eller Højre-Mand. Har ikke fulgt med den danske Politik; har kun læst Brud-Stykker en Gang imellem af den eller hørt andre udtale sig, og det er derfor muligt at jeg er forfæret vendt. Dog synes jeg ikke, at det, at Frederik han grab, og at Kristian og Estrup ere Menedere, har noget med 5te Juni-Festen at gjøre; det har vi nu hørt af Anderson hver 5te Juni i mange Aar.

At Frederik var en mere folkelig Konge end Kristian, det tror jeg meget gjere-nt; dog tror jeg ogsaa at Kristian er en grumme skikkelig Far og som har den slemme Fejl at lade sig regjere af sin Kone og Estrup. Det er i Kortheit som jeg tænker om den Sag, og nu tror jeg at du, Anderson, kan forstaa mig.

Saa beklager Anderson sig over at jeg ikke kan tilbede Van Wyck som han. Lad mig her sige dig, Anderson, at saalange jeg ikke kjende Van Wyck personlig tænkte jeg en god Del om ham; men siden han har lært ham at kjende har jeg forandret Mening. Lad mig blot her fremføre et Par Træk af denne Ringled. Han arbejdede jo, som de fleste ved, for Tilbagegivelsen af alt det Land, som Jernbanerne ikke havde fortjent, og det var jo meget prisværdigt og ret; men at han saa siden efter arbejdede ligesaa ivrig paa, at Regjeringen skulde forlange Udbetalingen af Pacific-Banernes Gjæld 50 eller 100 Aar til 2 eller 3 Procent, der viste Korporationsmanden sig tydelig Naar han saa sidste Efteraar, da han vilde have Nominationen som Guvernør, men da Konventionen heller vilde have en ærlig Farmer i Stedet for en Politiker og foretrak Powers, saa kom Man-

den frem i sin rette Skikkelse. Hvad siden nomineret for Kongressens første Distrikt, og beholdt den Komman-der for 3-4 Uger før han frastog sig sin rettere, den blev frastaget ham, og han endnu ikke vilde give Bøstet enten han vilde have den eller ikke. Vi ved ogsaa ledes han saa siden arbejdede imod Van Wyck, og hvorledes han gif til det Kongres-Distrikt og arbejdede og imod McKeighan for den republikanske Kandidat. Det er Karfager, som jeg ikke har mere Brug for Van Wyck. At hvad han i dette Tilfælde har gjort saa ganske i Overensstemmelse med dets republikanske Prinsipp, er ikke paa. At Anderson holder paa paa Stumperne af det republikanske Parti, er heller ikke saa underligt, man betænker at det er det sidste hvortil Anderson stadig har klæbet sig.

Dernæst siger Anderson, at jeg er tyrbelig over Omstalten af de sølle Demokrater og Voyd. Den Baanløst Mand at Grund, faameget mere som Kæmpe er vel vidende om, at jeg arbejder med dem faavel som Republikanerne i Efteraar. Hvorfor jeg nævner Højretten (Supreme Court), da er det fordi at den sidste Vinter spillede en stor Rolle i Politiken, at jeg ikke fik at Anderson godt kunde gaa uden den, naar han omtaler Voyd. Maaaske var det fordi de tilhører samme Klasse (Dommer-Klassen) som Anderson en Gang var Medlem af, og naar han syntes, at den var for hadelig at nævnes sammen med Politik, da burde jo ogsaa være saa, men at det er Tilfældet havde vi desværre ogsaa paa sidste Vinter. Der er dog vist ingen der tror, at vor Højstret behøver Maaneber til at afgive en Dom, hvorefter en Mand er Borger eller ikke, og atter, dersom Højstret ikke har lagt sig imellem, og derved forhindret Balgbebragterne kom frem vilde de aldrig være bleven Guvernør, og vi vilde have en Jernbanelov.

Saa kommer Anderson til Allan og det nye Parti. Dog jo, Anderson jeg kan god skjæle imellem Allan og det nye Parti, thi medens det nye Part nærmest skylder Allan sin Tilværelse, saa er de dog vidt forskellige. Allan er ikke nogen politisk Forening, naar den befattet sig med Politik, da det forbi at det er nødvendigt for at det Maal Allan har sat sig.

Naar Anderson nævner Injener „Den danske Pioneer“, da ved Anders-nok Bøstet om det, da det nemlig er Sigende er lauet paa hans Kone og Paul. At jeg ikke bevarer nogen Optagelser, hvorefter personlig eller Præsident af Nysted Alliance, maa Anderson ikke tage fortrydelig op; det noget jeg ikke ofrer Tid paa at befæ-tere.

Saa kommer Uregelmæssigheder i Vælgningen af Staten, og det er paa ter Andersons Abtalelse noget, som Allan burde tage sig af i Stedet for holde Proturatorer og politiske Demag-gere ude af deres Forsamling. Nu det kommer vi maaske ogsaa til en Gang dog tror jeg, at dersom vi kommer det vil det vist næppe være til Fortæl-Rigmændene i Byerne, thi dersom man kan tro, hvad County-Kommissioner (og de burde vide det), saa er netop mobsatte af hvad Anderson klager om Tilfældet. Naar man til Gds. Lov, en af de mest velhavende Banker i Paul ikke var assessor for mere end 2 Dollars i Personall-Stat; ligeledes der vi at en anden Bankfor ikke blev Stat af sin Farm, fordi den er paa for Bank-Aktier. Man en Farmer som pantsætter sin Farm for at kjøbe anden, kan blive fri for at betale det af den ene? Jeg tror nej. Naar M. Clevators ikke er sat til mere \$400 om, saa ser det nok ikke megen til at Bøvendom er tærfæret for det. At der ogsaa er Uregelmæssigheder i Landet skal indrømnes, dog er det fleste Tilfælde den anden Vej. Men Jolk, som lever for en stor Del af det 2 eller 3 maa Profenter om Maaned-erne vil have at Staten paa dem gjere bemidde, det har vi jo set med Eksempler paa.

At jeg ikke imødegik Anderson det Bladsen var simpelt hen fordi min-Bladet tilbød det. Jeg havde et andet ne, som jeg havde lovet at tale om, da Tiden var langt fremrykket, og da godt ved, saa kunde jeg ikke monne alle hele Eftermiddagen, og derved for- andre, som vilde tale, ellers skulde have været mig kjær.

Erhobigt,  
Niels Nielsen

„Jeg var bunden til Sengen“, siger Francis Maurer, Chicago, Ill., en daarlign Ragg, og kunde ikke gaa, led i fem Maaneber; Doktorerne mig ikke. St. Jacobs Olie kurede mig smerten er ikke vendt tilbage i fem Ma-